



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **M. S.**, zast. advokátkou JUDr. Irenou Strakovou, se sídlem v Praze 1, Žitná 45, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. září 2004, č. j. 7 Az 219/2003 - 36,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí proti rozsudku shora, kterým byla zamítnuta žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2003, č. j. OAM-295/VL-10-BE07-2002, jímž nebyl stěžovateli udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen zákon o azylu) a bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel podal kasační stížnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé dle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a dále z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatel se ztotožňuje s konstatováním soudu, že do spisu bylo založeno vadné správní rozhodnutí, které neobsahovalo podpis ředitele odboru azylové a migrační politiky,

ale současně odkazuje na správní spis, ve kterém je totožné ovšem podepsané rozhodnutí. Toto pochybení, tj. nepodepsané rozhodnutí správního orgánu však nemá dle názoru soudu vliv na zákonnost rozhodnutí. Bohužel však již soud neřeší otázku, proč se tak stalo a zdali nemohlo dojít k založení podepsaného rozhodnutí do správního spisu ex-post, čímž by došlo k porušení zákonnosti.

Stěžovatel dále své kasační námitky odůvodňuje tvrzením, že žádal, aby řízení bylo přerušeno za účelem vyžádání úmrtního listu jeho manželky a syna. Soud však další dokazování o skutečnostech, které nastaly po vydání napadeného rozhodnutí, odmítl jako neúčelné a zbytečné. Tímto odmítnutím však došlo k porušení práva na spravedlivý proces, kdy mají být posouzeny všechny okolnosti, které mohou mít vliv na rozhodnutí ve věci samé. Tvrzení o úmrtí manželky a syna žalobce je natolik závažné, že je třeba takovýto důkaz provést a zvážit, zda naplňuje některý ze zákonných důvodů žádosti o udělení azylu, uvedených v zákoně o azylu.

Stěžovatel navrhuje přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, zrušení napadeného rozhodnutí Městského soudu v Praze a vrácení věci k dalšímu řízení.

Z vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu, v níž uvedl, že v Moldavsku se rozvedl se svou ženou a poté musel platit vysoké alimenty. Neměl je z čeho platit, protože přišel o zaměstnání, tyto skutečnosti byly důvodem jeho odjezdu do České republiky, aby si zde na alimenty vydělal. O azyl požádal z důvodu legalizace pobytu. Ve vlastnoručně psaném prohlášení uvedl, že o azyl v České republice žádá proto, aby si mohl vydělat peníze na zaplacení výživného na své dítě. Kasační stížnost směřuje pouze do rozhodnutí soudu, žalovaný se proto k těmto tvrzením dále nevyjadřuje.

V souladu s ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné (ust. § 103 odst. 1 písm. c) cit. zák.) nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (ust. § 103 odst. 1 písm. d) cit. zák.), jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédne. Skutkovým základem pro rozhodnutí kasačního soudu se tedy mohly stát pouze skutečnosti a důkazy, které byly uplatněny před soudem, který vydal napadené rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze v mezích důvodů uplatněných ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pocítuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel (srov. IV. ÚS 12/04). Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním

kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování.

Ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) stěžovatel tvrdí v kasační stížnosti nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud v tomto směru neshledal důvodnými námitku stěžovatele o neprovedení dalšího dokazování a jeho vlivu na zákonnost rozhodnutí Městského soudu v Praze. Dle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud 1. stupně usnesením při nařízeném jednání dne 10. 9. 2004 rozhodl, že nebude provádět doplňování dokazování a řízení nepřeruší. V odůvodnění uvedl, že by takové dokazování nemohlo přinést žádné právně významné skutečnosti nutné pro přezkoumání napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud připomíná, že ustanovení § 52 odst. 1 s. ř. s. umožňuje soudu rozhodnout, které z navržených důkazů provede. Požadavek na přerušení řízení z důvodu vyžádání úmrtního listu bývalé manželky a tvrzení, že tím se má prokázat nebezpečná situace v Moldavsku, se nejvíce jeví být v logické vazbě. Proto i Nejvyšší správní soud má za to, že v daném případě zvolený postup prvostupňového soudu odpovídá vzniklé procesní situaci a odmítnutím provedení navrhovaného důkazu nedošlo k porušení procesních práv stěžovatele, neboť vskutku s ohledem na tvrzené důvody pro udělení azylu, totiž potřebu vydělat na výživné, nelze předpokládat, že by úmrtí jeho bývalé ženy a syna mohlo být jakkoli považováno za důvod pro udělení azylu v České republice.

Další stěžovatelova námitka stran založení rozhodnutí žalovaného do správního spisu ex-post a vlivu této skutečnosti na zákonnost jsou v kasačním řízení označovány jako tzv. *nova*, rozuměno skutečnosti, které stěžovatel neuvedl v řízení před soudem prvního stupně, proto se jimi Nejvyšší správní soud nemohl v souladu s § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je dostatečně srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodněno, pro stěžovatele z něj zcela jasně vyplývá, z jakých skutečností správní orgán a následně i soud vycházely a jakými právními úvahami se při rozhodování řídily.

Kasační důvod stěžovatele podřazený pod zákonné ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení), jež stěžovatel vztáhl k odmítnutí návrhu na provedení dalšího dokazování, považuje Nejvyšší správní soud za nepřipadný, a to zcela v souladu s judikaturou tohoto soudu, zde ve věci č. j. 3 Azs 32/2003 - 92 ze dne 27. 5. 2004 [podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodů tvrzené nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení. Pokud však krajský soud v napadeném rozsudku nerozhodl o odmítnutí návrhu ani o zastavení řízení, ale žaloby zamítl, je tento důvod uplatněný v kasační stížnosti zcela nepřipadný]. Lze dodat, že toto ustanovení je možno aplikovat pouze na rozhodnutí dle § 46 a § 47 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že nebyly zjištěny vytýkané vady správního řízení, pro které měl soud I. stupně napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Pokud se po přezkoumání rozhodnutí správního orgánu v intencích soudního řádu správního, onen soud ztotožnil se závěry obsaženými v rozhodnutí žalovaného, když tyto závěry shledal správnými, nezbylo mu, než žalobu proti rozhodnutí správního orgánu zamítnout.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že důvody uvedené v kasační stížnosti stěžovatelem podřazené pod ust. § 103 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s., nebyly prokázány, a proto podanou kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 s. ř. s., neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 14. července 2005

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu